

11. ЈЕСЕЊИ УСПОН НА ОЗРЕН

ЛЕСКОВИК (1174 м), субота 30.10.2010.

-РЕПУБЛИЧКА АКЦИЈА-

(текст и фотографије Драгана Михајловић)

Врх Лесковик је на планини Озрен, која се налази између Алексинца и Сокобање. Нас десетак из ПД Врбица, сачекавши планинаре из ПД Јасеница из Смедеревске Паланке, упутили смо се аутобусом у суботу, 30.10.2010.г. са платоа испред Позоришта у Великој Плани у 6 часова и 30 минута, аутопутем према југу, на традиционалну јесењу планинарску акцију - Јесењи успон на Лесковик. Јутро је било пријатно прохладно, а и прогноза нам је обећавала сунчан и топао дан правог Михољског лета.

Негде око 8:30, смо дошли до планинарског дома у Алексинцу, где су нас сачекали домаћини и велики број планинара пристиглих, и пристижућих бројним аутобусима и приватним аутомобилима. Имали смо толико времена да посетимо манастир посвећен Светом Стефану, који се леђима наслонио на планину, а лицем окренуо према планинарском дому. Неки планинари су узимали воду са манастирске чесме. Озрен спада у суве планине и треба понети довољно воде. Било је планинара из Београда, Новог Сада, Смедерева, Врбаса, Ниша, Јагодине, Панчева... После отварања акције у 9:00 часова кренуле су групе новом, обележеном стазом. Пут је водио подножјем, кроз предивну јесењу природу. Лишће на дрвећу је треперило у свим бојама злата и јантара. Ваздух је свеже мирисао, и радост поновог сусрета са драгим пријатељима, чистом природом и сјајем сунчаног јутра у нама је будио оно стање среће и раздрагане веселости...

Полазак на акцију

Конак манастира Свети Стефан

Ишли смо кроз шуму, загледајући лишће, шипурке... наиђосмо на цикламе. Када смо изашли на пропланак, пут нас је водио криз валовито брдовит предео, па се мени чинило да смо час ближе час даље од стеновитог врха. На падини смо се први пут одморили мало, па даље... све време сам фотографисала, трчећи испред, па опет трчећи да стигнем групу. Претрчала сам пољану да бих пришла ближе стаду оваца, јер одавно их нисам видела. Да се није померио и заговорио, небих приметила чобанина, скривеног у шипрагу од дивље руже. Рече ми да се зове Срђан и да је из оближњег села. Пожелео ми је срећан успон.

Кроз шуму

Одмор на пропланку

Стаза је била добро обележена, дан ведар и сунчан, па смо се пели опуштено, мењајући групе и друштво. Када уђосмо поново у шуму, опазих "спасиоце", снажне младе људе који са лакоћом и осмехом носе велики терет. Затим се изненадих, видевши дечака на бициклу... у планину, на успон са бициклом... нешто му тешко иде... али упорност и воља све побеђују...

Један од "спасилаца"

Планинар и бицикл

Усред шуме - црква посвећена Светом Јовану. А у цркви две велике фреске - једна Светог Василија Острошког, а друга Светог Георгија оставише на мене јак утисак. А испред цркве огроман столетни дуд, чудно чворавог стабла и старо појило. И пси чувари, чудно питоми. Кренусмо опет кроз шуму и наиђосмо на кућицу са баштицом купуса... али неко је грицкао купус...

Пут је постајао стрмији, а белина стена, сјај сунчаног дана, боје, и лака, којегде измаглица, ми нису давали јасне слике, па су моје фотографије препуне светлости, као слике француских импресиониста.

На мени најтежем успону кроз стене најтоп на ветеране. Свака част и дубок наклон вољи и жељи и моћи њиховој. Поздравих се и мало попричасмо. Упиташе ме за године, и када им рекох, насмејаше се и рекоше "ето, баш смо вршњаци" и насмејаше се. Када најтоп на снег, ја помислих да сам последња остала. Изненадио ме је снег, и оголела букова шума. И хладноћа. А ваздух пречист, па се душа шири, просто да напусти своје обале. Прођох шуму и изађох на чистину, одакле је пуцао видик надалеко. Видех планинаре који се одмарају, па ту најтоп и на део "Врбице" па их фотографисах.

Преко стена

Заслужени одмор

Још мало и изађосмо и на сам врх - Лесковик. Дувао је јак ветар, па се многи, знојави овде пресвукоше. Ту се опет сви фотографисаше и пристигосе и остали. Наш водич Горан је био права атракција. Када је хтео да рашири заставу Врбице, онако у журби, понео је заставу "Ферари-ја", па дај шта имаш - раширио је, и онако, као неки "Супермен" био највише фотографисан од свих, нарочито млађих планинара. Е, сада се треба спустити. Неки су остали да уживају у погледу, обукавши јакне и ставивши капе. Доле, у дому "Брђанке" нас је чекао пасуљ, врео, диван, најслађи на свету. У Велику Плану смо стигли око пола девет увече, уморни, али срећни.

"Врбица" на врху

Доле, код дома, сачекао нас је "најслађи" пасуљ

Више фотографија са ове акције можете погледати на линку
<https://picasaweb.google.com/vrbica.picasa/11JesenjiUspunNaOzren30102010#>